

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ο χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι’ Αθήναι.

“Ετος χίλια δεκαόσσα κι’ άγγελιγνα... τι καλά!
περισσεύματα και πλοούτη μας έπηραν τά μυαλά.

Τών έδρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρεσσα πολύ.

“Ο Ρωμύος τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίη,
κι’ όταν έχω έξυπνάδα — κι’ όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομαι,
και ‘στών Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν Ελλάδα δλην — δίχως νάζια κι’ έντροπήν.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
γιά τά ζένα όμως μέση — δεκαπέντε και ‘σιό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο άν κρητή — έννευ συνδρομητής,
κι’ όποιος τόν κακά δέν ίδει — θα τόν σφή μαυφο φειδί.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ’ εύθειας προς έμέ.
Γιά τή σέρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

*Τού Σεπτεμβρίου είκοσι κι’ έννά
Προγράμματα μεγάλα και γενναία.*

*Τρακόσα ένδεκα κρατώ,
κι’ ύποψηφίους χαιρειτώ.*

**“Ο Φασουλής επί πολλό
μονάχος του παραλαλεί.**

Είδα χρυσήν πανήγυριν και μεθυσμένων κόμους
και τόν καθένα ήκουσα νά λέγη τά “δικά του,
είδα τόν Πρωτοκάθεδρον νά τόν γυρνούν ‘σιούς δρόμους
τόν έπαυφόρι του και τήν ρεπούμπλικά του,
κι’ έφώναζαν τριγύρω του “Ζήτω κι’ ο Ναπολέωντας,
όπου θα σώση τούς Ρωμύους κι’ έτσι θα πάη λώνοντας.”

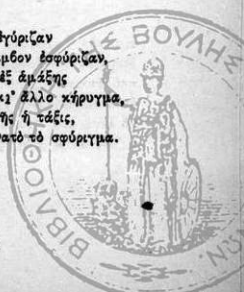
Κι’ έφρένιζαν κι’ οι δεκατρις μαζί με τό φουσατό
και άστραφε τό μάτι των τό παραγουλωμένο,
κι’ είδα τόν Ναπολέοντα νά χαιρετά ώς κάτω
όπου παπούτσι έβλεπε παλγό και μπαλωμένο,
και άπ’ όπίσω έτραχαν άμάζια κι’ άραμπάδες
και Μυροφώρας κάμποσαις με τής Λαμπρης λαμπάδες.

Έξόψτησαν αυτοστιγμεί κι’ ελευθεροι και δοβλοι
κι’ άμπρός έκτόπα ο Ζουρνάς και τό βαρό ηταοδί,
κι’ ο κύριος Ζυγομαλάς έφαινετο πώς ήτο
ό Σάιλερ κι’ ο Καίσαρης τής έθνικης όρχήστρας,
κι’ ήνώνετο ή μουσική μετά πολλά τά ζήτω
και τά γλυκά κιχλώματα καμμιάς τρελλοτακίστρας.

“Εκλαιδοσαν γύρω του τάηδόνια και κανάρια,
οί Βρούτοι κι’ οί Σκιν-Ζούστηδες με σκούφους και σου-
γιάδες,
και λιτανείαις έβηλαν ‘στών δρόμων τάγκωνάγια
τού κόρματος οί Κάλχαντες και οί Μαχαρημάδες,
και τόν Τρικοπήν έλεγαν εξώλης και προόλης
έν μέση των άλακαγμών τής μαγγαρίας δλης.

“Όποτον Πάσχα Ιερών και Πάσχα πανσεδάσμιον!...
κυκλώσατε περιχαρείς τόν άνδρα τόν έράσμιον.
Νά! ο Μεσοίας ο σωστής, ο μέγας Δεληγιάννης,
αυτός θα κρίνη τούς κακούς και τούς άπατεώνας...
σείς ίερείς όνειγτέ τον έν έθνικούς όργάνους,
λαός υπερψύοιτε τον εις πάντας τούς αίώνας.

Και μερικοί Τρικουπικοί με τόν σωρό έθύριζαν
και τού Ρωμάλου στρατηγού τόν θράμβον έσφύριζαν,
και γιά τό Κάββα έβηλαν πολλά τά έξ άμάξης
και γιούχα έσοαρπούνιζαν ‘στό ένα κι’ άλλο κήρυγμα,
κι’ όλίγου δετιν νά σαλευθ τής τελτης ή τάξι,
γιατ’ είχαν Στέντορος φωνήν και δυνατό τό σφύριγμα.

Και τέλος πάντων έφθασε 'στο ένοχό του σπηι
αυτός ε λαοπρόβλητος Γεγές τοδ Κρεσεντινι,
και μερικαις γετόνισσαι άφηκαν τά μωρά των
κι' άμείως άνεγκούμωσαν τά μωράτα τά λευκάλενα,
κι' έκρίμασαν τό κάδρο του εις τά παριθύρα των
και ή κυρά Δημήτρενα και ή κυρά Νικόλενα.

Κι' ό Ναπολέων Θεωδωρης έπρόβαλε 'στα πλήθη
μέ τούς θωρακοφόρους του και μέ τάς γουστερίτσας,
και μ' υφο: Αυτοκράτορος και κόμπων άφηγήθη
τά της 'ένιης τρόπαια και της 'Αουστεριλ'τσας,
και ό καθίνας ήκουεν έμβρόντητος σάν χάχας
του νέου Ναπολέοντος μυριονέκρους μάχας.

Κι' ό Ναπολέων έκραξε «τάσεται να τάφήσετε,
κι' άν βλοι σας δάν θέλατε της πείνας να ψυφήσατε,
να δώσετε την ψήρον σας εις ελο τό κορδόν,
άλλως τό Ρωμαιοίκο για πάντα τά κορδόνι,
και την πατριδα 'γρήγορα θα την ίδουμε σκιάδα
και τότε τρις άλλομονο και σ' ελους και 'στον Κάδδα».

Ταυτα ειπε τρομερά κι' έγω τό κουφαχδόν,
όπου εις ελα τών Ρωμηών μεπεδωρομαι τά κόμματα,
εις τό βρακιού μου έγραψα τό άπλυτο κορδόν
των προσηλίων δεκατριών τά σεβαστά όνόματα,
και σάν έπηγα σπηι: μου δάν ημουν 'στα σωστά μου,
και νά! τοδ Ναπολέοντος τό φάντασμα 'μπροστά μου.

Τόν ειδα... παληγοπάπουσα βραστουσε μπαλωμένα,
και τότε τόν έρώτησα μέ χέρια σταυρωμένα:
«Εβέ Ναπολέων φρεβέ, όπου εις μίαν θραν
τόν κόμπων ελον έπαίξες 'στοδ Βατεριώ την χώραν,
πώς έγινες Γαρτύνης αρχιμπαλωματης
και τώρα παληγοπάπουσα 'στο χέρι σου κρατεις ;»

«Η μεταμόρφωσις αυτή μου φαίνε' ένας γρίφος...
πώς σακορράξα έγινε τό κομποκτόνον ζιφος;
όπαρχει μετεμφύχωσις άληθινή λοιπόν;
λύσε αυτό τό πρόβλημα σ' έμένα τόν μουρμούρη...»
άλλά εκεινος έφυγε ταχώς και σιωπών
και δεκατρία μαυριξε παπούτσια μέσ 'στη μούρη.

Και τόν Τρικούπην ήκουσα, που άλλοτε κι' αυτόν
Μεγάλον τόν άνωμασε 'Αλέξανδρον ό Κρέμος,
που έφυρε τά ποιμίνα τουσούτων Βουλευτεών,
όπου τόν τρέμα ή Τουρκική κι' ή Δύσις και ό Αϊμος,
να λέγη πρός τοδ Στέμματος τούς σεβαστούς Συμβούλους
κι' εις ελους τούς φιλάτους του και ταπεινού του δο-

[λους.

«Εμπρός, πηγαίνετε και σεις τά δόντια σας να τρίξετε
και τούς μεγάλους λόγους μου 'στο έθνος να κηρύξετε.
Είπητε πως έγω 'μπορώ κι' έγω μονάχα ξέρω
τόν περιούσιον λαόν 'στην Χαναάν να φέρω,
και πείσετε τούς έκλογους 'κι' άς δη ό κόσμος ελος
δει δάν είμαι Μυταράς, βαμμένους και Μογγόλος.

» Αρματωθήτε δυνατά, καπνοβολου οι λόγγοι,
κι' ό Ναπολέων σκέπτεται να 'μπη στο Μεσολόγγι,
να φάγ ε' αυγοτάραχα, τούς σπάρους, τά πατάλια,
κι' άν ράψ' ή γλώσσα του κι' εκει και κόψη σάν φαλλίδι,
δειμένους χειροπόδαρα μας στέλλει 'στα Σηπητάλια
κι' άλλομονον κι' εις ελους μας και εις τόν Βαρελιθι.

» Δέν θίλω πιά να λέγωμαι 'Αλέξανδρος μεγάλος,
μηδέ τρανός Πομπήσις, μηδέ κανίνας άλλος.
Έντός ελίγου δίδεται τοδ Βατεριώ ή μάχη,
και πριν κρημάση 'πίσω μας ό Γάλλος καραβάνα
θίλω να γίνω Βίλλικυκτων 'στοδ Θεωδωρη την ράχη
και της 'Ελένης τό νησι να γίν' ή Δημητσάνα.

» Εμπρός, 'στας 'Επαρχίας σας τό φύσημά σας πέρνεται,
κακή καρδιά 'στ' άνάθεμα, καθεις άς ταξιδεύη,
και άπ' εμπρός κι' όπισω σας 'τούς ψηφοφόρους σέρνετε
και τό Κουβέρνο κάρδουνο αλύπητ' άς 'εσοδύη,
και όπ' άτρον άς στέκωνται τά θηνικά μας σκάφη,
που και καλέμι Όδλεμά την δόξαν των δάν γραφει.

» Δόγων πολλή κατάλυσις και πανταλής άργια,
τρεχάματα, ζητωκραυγαί, άψιδες, πυροβόλα,
κι' άν μείνου δίχως 'Υπουργούς και δέκα 'Υπουργετα,
νάμαι καλά ό Πρόεδρος και τά σηκόνει ελα.
'Ετσι κι' ό 'Ατλας άλλοτε, ό Γιγαντας γενών,
έβασταξε 'στούς ώμους του και γην και ούρανόν.»

Και ειδα και 'στον Πειραιά μπουλοβι να πλακώνη
κατ' άλλους άπεράριθμον, κατ' άλλους οδ' ελίγον,
και τοδ Ρεσινα έγινε τό ύψηλό μπακλόκι
ό άρωμ των δεκατριών τοδ Μυταρά τετρίγων.
Και τούσων έθουοίασαν κι' έμένα τό τριζόν,
όπου τούς έγραψα κι' αυτους 'στην ίδια βρακοζώνη.

Και ειδα πόλις άθηράς και κόμας μυριαέθρους,
μεγάλους Ναπολέοντας, μεγάλους 'Αλεξάνδρους,
και μόνος έφ.θύριας εκαλέ μέ τί νεροπή!
να βγαίνου τόσοι γύρω μου 'Τιτάνες ένας κι' ένας,
κι' έγω να λέγω πως γιά 'μας δάν είναι προκοπή
και την 'Ελλάδα να θρηνώ μέ τριχας μαθημένας ;»

Ἐπὶ ἀρχαίαν εὐκλείαν τὸ γένος μας ἐμίσησε
 κί' ἀπὸ Μεγαλειότητος ὁ τόπος ἐπλημμύρησε.
 Ἀνθρώπους Ἐκατόχηντας ἔμπρός μου ἀνικρόζω...
 Θεέ μου, τί Κορόβαντες καὶ θέματα ὅποιον! . . .
 μὴν εἶραι τάχατε κί' ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω
 Ἀντίνας Καρχηδόνης κί' Ἀφρικανὸς Σκηπίων;

Νά! ἡ Ἑλλάς . . . ἐπὶ ποδὸς βροντοφρονεῖ ἀθρόα,
 αἰσθάνεται τὴν ἔξαλλον μανίαν τῶν Μαινίδων,
 καὶ οἱ Ρωμηοὶ λυσοσμανοῦν καὶ στήνονται Ἡρῶα
 κί' ὀνόσουν παληγοπάπουτο καὶ τῆς ἐλαίας κλάδων,
 καὶ βρίζονται καὶ δέρνονται καὶ πέφτουν καὶ σηκώνονται
 καὶ βυζανιάρικα μορὰ 'στὸ ζήτω ξεσοβερκόνονται.

Ὁ Κανακάρης ἐρχεται κί' ὁ Θεοτόκης φεύγει . . .
 ἀπὸ τὸ ζήτω τὸ πολὺ ὁ σέρκος μας θὰ ἐβγῆ . . .
 δουλεματὸς μὲ φούνταις, μάσκουλα, ρηγορικὴ εὐφράδεια...
 ἀποτινάζετε ζυγὸν βαρὺν καὶ ἀργαλέον . . .

ἐλθὰ καὶ παληγοπάπουτο τὰ ἱερὰ Παλλάδια . . .
 ἐντεῦθεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκεῖ ὁ Ναπολέον.

Φοῦ! μαλὲρ . . . γὰρ ἔστηνησε, βρὲ Φασουλή, καὶ σὺ,
 σὺρε τοῦ Ναπολέοντος παπούτοια νὰ μυρίσῃς,
 βάλε 'στὸ εὖθι τὴν ἐλγὰ καὶ κάμε τὴν τουραὶ
 καὶ τρίχα ἐμβατήρια καὶ ζήτω νὰ γκαρίσῃς,
 κί' ὀψὸν σημαίας Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς μαζὶ
 προσεύχου ὁ Χαρλαὸς κί' ὁ Θεοδωρὸς νὰ ζῆ.

Καββάλα 'στὸν Βουκέφαλον ἀστράπτω καὶ βροντῶ
 καὶ βέζω Ναπολέοντος σπαθὶ καὶ τρικαντό,
 καὶ γίνωμ' Ἐξαρχόπουλος καὶ λέγω «Δῆτε οἱ
 πῶς ἡ Ἑλλάς κατήνησε τοῦ κόσμου περιβάλλι,
 ποῦ ἀναπνέει ὁ καθεὶς τὸν καθαρὸν ἀέρα του
 μὲ τὴν ἐφημερίδα του καὶ μὲ τὴν ταμπάκαρα του!»

Μὴν ἐβρεξε εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ὁ οὐρανὸς κρασί;
 μὴ νίκη ἐστεφάνωσε τὰ δῦλα των χρυσί;

μήπως έμπρός των έκυφαν πολλοί λαοί 'Αρκτωί, η μήπως ο Διάδοχος άσχηκε το Τατό και τήν Κωνσταντινούπολι του 'κάπνισε να πάρη, κι' έγώ κι' ο Περικλέτος μου δέν έχομε χαμπέρι:

Γιατί ο τόσος χαλασμός, ο βρόντος κι' ο πονόλαιμος; γιατί... έγώ νά σάς τ'ό 'πό, πού βλέπω μ' έλλο μάτι... γιατί μετά τούς 'Ελληνας ο πύο μεγάλος πόλεμος, νά σηκωθούν οι νητινικοί. νά πείσουν οι χορτάτοι. Γι' αυτό ζουρνάδες, τουμπάνα, λαγοθα και βιολιά, γι' αυτό τό παλιοπαπούτσο, γιά τούτο κι' ή έλξη.

Και πάλιν στρέφω, Οθράνε, τό βλέμμα μου πρós τών, αυτό πού πρέπει 'στους Ρωμηούς δέν ειμπορώ νά κάνω. Μά σ'ό πού κάθεται 'ψηλά, ώ Οθράνε μεγίλε, παρακαλώ σε ταπεινός τή γόνάτι μου κλίνω, έπαι τό μάνα έβρεχες εις τούς 'Εβραίους πάλα σφίγγου και βρέχε κοπριά 'στά τέκνα τών 'Ελλήνων.

Ο μέγας Ναπολέων βρυχώμενος ως λέων.

Βάρδα, βάρδα εις τόν όρμό της μεγάλης μου ηηλάας... έπισο έσκασε ο 'Αγγλος, ο βαμμένος, ο Κεράλας... έπισο έσκασε ο 'Αγγλος... μόν ή δόξα του γυμνί... ο ξανθός ο Γεωργιαντας μου θά τόν βάλη 'στό σκαμνί... έπισο έσκασε ο 'Αγγλος, πούχει χρώμα σάν κωδών... είμαι μέγας Ναπολέων... τό κορδόνι τή κορδόνει.

Βάρδα, βάρδα... με τάς μάχας της 'Γένης και Βαγγράμης νεωτέρας και άκμαίας επανίκτησα δυνάμεις... ταρτατάρ με τούς ζουρνάδες, ταρτατάρ με τήν καρότσα, τούς έπτρα δλους σβάρνα, μου βαστούν καλά τά κότσα... δέν κοπήκαν τά φτερά μου, μά πετώ σάν χελιδών... είμαι μέγας Ναπολέων... τό κορδόνι τή κορδόνει.

Νά! Ταμπούρ-Μαζόρ έμπρός μου, νά! 'ψηλοί θωρακοφόροι... νά! ο Δάπκας κι' ο Κατόνας, τό άνήλιο τάγερ... νά! παντζιρας, νά! παπούτσι, νά! ταμπούρα, νά! παρλάτα... θά σάς κόσω πέρα πέρα, θά σάς κάρω μιά σαλάτα. 'Εξω, Ράλλη, τών Βουλγάρων ο παρσ σέ κηλιδώνει... είμαι μέγας Ναπολέων... τό κορδόνι τή κορδόνει.

Νά! έμπρός οι στρατηγού μου με παρτάτημα λαμπρόν, ο Πετράκης ο Μασσόνας και ο Κάββας ο Καμπρόν... νά! κι' ή κίτερη γουστέρα κι' ο Ζυγομαλάς ο Νέυ... μάρε! έμπρός με τή νταούλια, πολεμάρο μου γενναίο. Τσίου τσίου τή ναζιρί, τσίου τσίου και τάρβον... είμαι μέγας Ναπολέων... τό κορδόνι τή κορδόνει.

Ταρλαμπούμπα, ταρλαμπούμπα... εις τήν μάχην σάς καλώ... πώ! πώ! πώ! και τι θά γίνη 'στό καινούργιο Βατερλιό. 'Εξω, Ράλλη, κάτω, Ράλλη, γιούχα, Μυταρά, και σ'ό... δέν θά φύγω 'ντροπαλισμένος 'στης 'Ελένης τού νησι. Δέν με φέσαι τού Βουλγάρου και τού 'Αγγλου ή σπενδόνη... είμαι μέγας Ναπολέων... τό κορδόνι τή κορδόνει.

Βάστα, Κάββα, μπράβο, Κάββα, γεγά σου. Κάββα στρα- μάς ύπόσχομαι θριάμβους έλ' αί μέλλουσ' εκλογαί. (τηγ... Ηπό ψηλά τή φούσφορα σάς γιά νά φέγγω και νά λείπω... έπως 'μπήκα μες 'στη Μόσχα και 'στό Μεσολόγγι θάρτω... Κιουταχί-Πασσάς θά γίνω... τό μοσάδ μου ξεθιδώνει... είμαι μέγας Ναπολέων... τό κορδόνι τή κορδόνει.

Τρατατάρ 'στό Μεσολόγγι, πού έγέννησε τό τέρας... μάρε! ή παύρασι μου σημαίει, μάρε! έμπρός κι' ή Γαλλικαίς κι' έπως έλλοτ' ευανάχη με βροντήν εις τούς άέρας [μου... έσαι πάλιν θά τό κάρω με τής μπόμπας της 'δικαίς μου, κι' ο καπνός θά τό σκεπάση σάν κατάμαυρο σενδόν... είμαι μέγας Ναπολέων... τό κορδόνι τή κορδόνει.

Και τό «'Αστυ» τό κλεινόν φύλλον καθημερινόν.

Μέσα 'στών νέων εκλογών τήν τόση παραξάλην τό «'Αστυ» μεταμόρφωσιν θά ύποσπύ μεγάλην, και τάχα καθημερινή έφημερίς θά γίνη, ο Θέμος δέ ο 'Αννίος αυτήν θά διευθύη.

Θά ειπ' έντροφήμα ταρκόν εις τάλλα έντροφήματα, εκκόλας θά χουετίει ή γλαφυρά της έλη, κι' εικόνας δέ θά βλέπειται και γελοιογραφήματα με τού 'Αννίου τού χρωσί κι' άμμητο κοινόλι.

Συντάκτης είναι τακτικοί ο Γεώργιος ο Δροσινός, γνωστότατος ένός κι' ένός της νέας Ρωμηοσύνης κι' ός κοιτης εύδοκίας και ός πεζογράφος ποίησης, πού σ' ό, κι γραφή φαίνεται τό κναιμα κι' ή άρρώτης.

Κι' ο Κικλαμένος ο Μιμή, δεξιωτάτη φύσις, και κναιμα πλουσιώτατον κι' έμφοθητάτη κρείας, και διαίονοι σταθίου εδρότατον τό κναιμα κι' ή άρρώτης.

Μά τούτων τών Διευθυντών, με τούτους τούς Συντάκτας θά τρέψη άφθονος πορρά ός άπό καταροφές, τό «'Αστυ» δέ άνάμεστον κομψότητος και νού έφημερής μονάκριβος θά γίνη τού κοινό.

Νέο μεγάλο Μαγαζί, πού στέκουν δλοι σάν χαζοί.

'Εκείνο τό Κατόστημα Βασιλή τού Κοσθόν, άπό 'στό σπήν 'βρίσκειται τού Λάμπου άποκάτω, εις τού Σταθίου τίν δέν τή μάττα μας θάρβονει και με στολιέα γίλια δίο φερνιόβελι γερνά. Θάμα ίδόσθαι άληθός!... Τι μαγαζί πού είναι!... μικρό Παρία φαίνονται με τούτο αί 'Αθήνας, κι' άν γλασθηί κομμά φουρά έξω νά περσίση άμέσως μέσα θά έμψης και κείν υ' γοργαθή, κι' άν ειπω άφιλόκαλος ή πρώτος κασο ήδάρης τότε θά φύγη μοναχή και παρμα δέν θά πόρψ. Δουκόν μη χάνετε καιρόν, γιαι' είναι κριμα κι' άδικο άν έξω νά κιντάτεσθε ατό τό Καπελλάδιον.

Μυθιοστέρηματα πολλά, δλα όρκατα και καλά.

'Ο Χιώτης, ο Διευθυντής τών Μυθιοστέρημάτων, τών λεγομένων 'Εκλεκτόν και έντις τερονότων, μάς άναγγέλει έκδοσι τοιούτων καθ' ήμεραν και τ' 'Απομνηνεύματα το 'Ατροφ οθά βγάλη μυθιοστέρη τού δουρά πασών φασαριών, κι' άρπάξει τήν αβρον μικροί τε και μεγάλοι.